

Appellantens påstandsdokument

Aalborg, 9. november 2015

Vestre Landsret, 5. afdeling,
i sag B-1927-13

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg
(personligt)

mod

Foreningen af danske Videogramdistributører (FDV)
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K

som mandatar for

Egmont Film A/S
The Walt Disney Company Nordic
(før Buena Vista Home Entertainment A/S)
Nordisk Film Distribution A/S
(før Nordisk Film Video A/S)
Fox-Paramount Home Entertainment Denmark I/S
(før Paramount International A/S)
Sandrew Metronome Danmark A/S
(før Sandrew Metronome Video Danmark A/S)
Scanbox Entertainment A/S
SF Film A/S
(før SF Film & Video A/S)
Universal Sony Pictures Home Entertainment Nordic
(før Universal Pictures Denmark A/S)
Warner Bros. Entertainment Danmark ApS
(advokat Peter Schønning)

Indholdsfortegnelse

1. Appellantens påstande	3
2. Sagens hovedtemaer	
2.1 Sagens formalitet: Reparation af en klodset fogedforretning	4
2.2 Sagens realitet: Misbrug af fogedretten til at opnå en bestemt retstilstand	4
3. Spørgsmål, indstævnte nægter at forholde sig til	
3.1 Hvorfor skiftede FDV (og Peter Schønning) holdning til lovens fortolkning?	5
3.2 Hvorfor ventede FDV v/Niels Bo Jørgensen i 2 år og 242 dage med at reagere	5
3.3 Hvorfor anlagde FDV v/Niels Bo Jørgensen sagen mod Laserdisken ApS?	6
3.4 Hvorfor skulle fogedforretningen være uvarslet?	6
4. Vestre Landsrets håndtering af de to kæremål	
4.1 Håndteringen af kæremålet mod Laserdisken ApS (kæremål 1)	7
4.2 Håndteringen af kæremålet i nærværende reparationssag (kæremål 2)	8
5. Vestre Landsrets direkte løgne	
5.1 At jeg ikke informerede korrekt om ejerforholdene og formalitetsfejlen	12
5.2 At EU-domstolen har taget stilling til de to fortolkningsmuligheder	12
6. Hvad Vestre Landsret tilsyneladende ikke vil se i øjnene	
6.1 Lovens to fortolkningsmuligheder og FDVs kovending herom	13
6.2 Konkurrencekommissær Mario Montis tale	13
6.3 Mit løfte til FDVs medlemmer sammenholdt med forbudt-programmet	13
6.4 Forskellen på tvisten om lovens gyldighed og lovens fortolkning	13
6.5 Torben Steffensens og Niels Bo Jørgensens <i>planlagte</i> angreb	13
7. Byrettens manipulationer	
7.1 Fogedforbuddet	14
7.2 Tilbagelevering af regnskaberne	16
7.3 Beslaglæggelsen	19
7.4 FDVs erstatningskrav	21
8. 5. afdelings valgmuligheder	
8.1 At afslutte sagen om fogedforretningen én gang for alle	25
8.2 At hjælpe FDV (og industrien) med at udplyndre mig (og danskerne)	25
9. Sammenfattende anbringender	27
10. Appendices	
10.1 Appendix A: Schlüters/Schønnings manipulationer for et importforbud	
10.2 Appendix B: Sandheden bag fogedforretningen og formalitetsfejlen	
10.3 Appendix C: Dokumentationens vedrørende beslaglæggelsen	
10.4 Appendix D: Særligt om salget af "101 Dalmatians II"	

1. Appellantens påstande

Nærværende sag er en justifikationssag efter fogedforretningen den 29. november 2005, så først nedlægges påstandene i relation hertil. Indstævntes rekvisition vedrørte

1. Forbud mod import (parallelimport).
2. Bevissikring af computere / kopiering af regnskabsfiler.
3. Beslaglæggelse af film.

Over for indstævntes påstande (tidligere og nuværende) nedlægges følgende påstande:

1. Over for indstævntes påstand om forbud nedlægges følgende påstand

Frifindelse.

2. I forhold til den gennemførte bevissikring nedlægges følgende påstand

Indstævnte tilpligtes at anerkende, at bevissikringen mod appellant den 29. november 2005 var ulovlig, at appellantens regnskabsmateriale hidrørende fra denne bevissikring ikke kan anvendes i en retssag mod appellant, og at det bevissikrede materiale skal tilbageleveres til appellant.

3. I forhold til beslaglæggelsen af mine film nedlægges følgende påstand

Indstævnte tilpligtes som erstatning til appellant for værditab af de af appellantens film, der på indstævntes foranledning blev beslaglagt under fogedforretningen den 29. november 2005, at betale 285.000,00 kr. plus moms med tillæg af sædvanlig procesrente fra den 29. november 2005.

I justifikationssagen har indstævnte supplerende fremsat påstand om erstatning.

4. Over for indstævntes påstand om erstatning nedlægges følgende påstand

Frifindelse.

Subsidiært nedlægges følgende påstand

Jf. EU-traktatens artikel 267 forelægges for EU-domstolen spørgsmål om, hvorvidt EUs indførelse af regional konsumtion af den ophavsretlige spredningsret medfører en pligt for borgerne i EU til at respektere eventuelle rettighedshaveres forbud mod spredning af eksemplarer, der er bragt på markedet uden for EØS-området (*fortolkning 1*), eller om regional konsumtion medfører en pligt for rettighedshaverne til at give dokumenterbart samtykke til spredning af sådanne eksemplarer, før de kan spredes lovligt (*fortolkning 2*).

Bemærkninger vedrørende påstandene om fortolkning og hjemvisning

Fogedsagen er i realiteten indstævntes indpakkede ønske om en anerkendelse af fortolkning 2 af regional konsumtion samt anerkendelse af indstævnte som rettighedshavere, selvom der er tale om eksemplarer, der er bragt på markedet af *andre* rettighedshavere, og selvom spredningsretten i infosoc-direktivet er tildelt *ophavsmænd* og ikke producenter eller licenstagere. Vestre Landsret har ikke hidtil forholdt sig til, at der findes andre muligheder, så jeg søger en løsning på det problem via "*J'accuse...!*", EU-kommissionen og Folketinget. I nærværende sag søges alene en afslutning på fogedforretningens formalitetsfejl og indstævntes erstatningskrav.

2. Sagens hovedtemaer

2.1 Sagens formalitet: Reparation af en klodset fogedforretning

Nærværende retssag er foranlediget af advokat Henrik Karl Niensens anmodning til fogedretten 25. september 2006 (**Appendix B, side 19**) om at tilbagelevere det regnskabsmateriale, der blev bevissikret hos mig den 29. november 2005 *uden* en retskendelse mod mig. Med henblik på at forhindre tilbageleveringen af det materiale, der er fremlagt til støtte for indstævntes erstatningskrav, sendte indstævnte en rekvisition til fogedretten med det formål at få mig inddraget i den kendelse, der senere viste sig kun at omfatte Laserdisken ApS.

Nærværende sag er en anke af den justifikationsag, der *burde* have taget stilling til, om en sådan fremgangsmåde er i overensstemmelse med loven. Forløbet om fogedforretningen og formalitetsfejlen er udførligt gennemgået i **Appendix B**.

NEM ADGANG TIL FOGEDFORBUD ÅBNER FOR MISBRUG

Afgørelser om fogedforbud bliver til på et for spinkelt grundlag til skade for retssikkerheden, konkluderer en ny forskerafhandling.

2.2 Sagens realitet: Misbrug af fogedretten til at opnå en bestemt retstilstand

Anmodningen om en fogedforretning var en genvej til en retstilstand, Johan Schlüter og Peter Schønning ved manipulation prøvede at få Folketinget til at vedtage, men som først fik flertal, da Folketinget blev forsikret om en "lempeligere" fortolkning.

Via en uvarslet fogedforretning hos en svag retsassessor, der henviste til justifikations sagen for mit ønske om at blive hørt, blev den ønskede fortolkning *de facto* lagt til grund og bliver det stadig, uden at spørgsmålet om den *rette* fortolkning har været drøftet eller behandlet. Vestre Landsret har konsekvent nægtet at forholde sig til den problemstilling, der er udførligt gennemgået i **Appendix A**.

Kort om indstævntes erstatningskrav

Det har *aldrig* handlet om, hvorvidt jeg parallelimporterede film, for det gjorde jeg helt åbent med FDVs advokaters viden. Erstatningskravet er til for at aflede rettens opmærksomhed fra kovendingen vedr. fortolkningen af regional konsumtion.

RISIKO FOR FEJL OG MISBRUG

Fogedforbudsprocessen indebærer derfor en øget risiko for fejl, som kan betyde, at fogedforbud nedlægges i tilfælde, hvor der ikke i den ordinære domsproces ville være blevet afsagt en undladelsesdom (og vice versa). Denne risiko for fejl afhænger navnlig af, hvor kompliceret sagen er, og er selvsagt størst, når der er tale om mere komplicerede sager, hvilket immaterialretlige sager kan være – og ofte er. En sådan fejlagtig nedlæggelse af fogedforbud medfører, at rekvirenten får gennemtvunget en retsposition, som han ikke er materielt berettiget til.

En rekvirent kan have en interesse i bevidst at spekulere i denne øgede risiko for fejl for at opnå en sådan retsposition, som han ikke er materielt berettiget til. Et sådant "procesmisbrug" har været kendt siden langt tilbage i dansk ret. Retspraksis om erstatning for ulovligt nedlagte forbud viser endvidere, at denne risiko for fejl og misbrug ikke blot er teoretisk.

Advokaten 2/2009: Ph.d.-afhandling af adjunkt Clement Salung-Petersen

3. Spørgsmål, indstævnte nægter at forholde sig til

Indledning: Hvorfor intet forberedende retsmøde?

På intet tidspunkt har der været et forberedende retsmøde efter retsplejelovens § 353, hvor det har været muligt at få svar på centrale spørgsmål. Indstævnte har konsekvent set den anden vej og ladet som om, at spørgsmålene ikke er stillet - og diverse dommere har ladet dem gøre det!

3.1 Hvorfor skiftede FDV (og Peter Schønning) holdning til lovens fortolkning?

Kun dem, der er ramt af et “*uanset-hvad-tror-vi-på-Johan-Schlüter-og-Peter-Schønning*”-virus kan ikke se, at både Johan Schlüter og Peter Schønning skiftede holdning til lovens fortolkning, *efter* at loven var vedtaget. Det bemærkes, at Peter Schønning i 2002 blev ansat som kontor-chef i kulturministeriet og står bag ændringen af ophavsretslovens § 19, ministeriets notater i den anledning og ministerens svar på folketingsmedlemmernes og Kulturudvalgets spørgsmål (**bilag V5, ekstraktens side 673**).

Lovens *ordlyd* svarer til fortolkning 2, men da Folketinget var kritisk overfor et forbud, var de nødt til at berolige medlemmerne med fortolkning 1, fordi forslaget med stor sandsynlighed ellers ikke ville få flertal. Da loven var vedtaget, gjaldt fortolkning 2 igen, også selvom det var fortolkning 1, EUs institutioner lagde til grund i retssagen (C-479/04) om gyldigheden af det bagvedliggende EU-retlige begreb “regional konsumtion”. Hvorfor kovendingerne?

Mit bud på et svar:

Efter gennemførelsen af udlejningsmonopolet (som beskrevet i del 2 i “*J'accuse...!*”) måtte det være klart for de to, at de kunne få domstolene og politikerne til at tro på hvad som helst. Deres troværdighed var så stor, at jeg blev dømt for injurier efter at være forhindret i at føre bevis, da jeg afslørede Johan Schlüter. Selvom jeg i 1992 advarede daværende kulturminister Grethe Rostbøll imod Peter Schønning, blev han ikke afskediget, men tværtimod forfremmet!

Det var formentlig formålet med lovændringen i 2002 af opnå den markedskontrol, der ligger i fortolkning 2, og da loven var vedtaget, kunne de alene med deres troværdighed få de danske domstole til at håndhæve den ønskede fortolkning. De var næppe reelt interesseret i fortolkning 1, men de var nødt til at berolige Folketinget for at få flertal for lovforslaget.

3.2 Hvorfor ventede FDV v/Niels Bo Jørgensen i 2 år og 242 dage med at reagere?

Som dokumenteret i **Appendix B** skrev jeg til advokat Niels Bo Jørgensen den 9. februar 2003 og forsikrede ham, at jeg ville respektere forbud mod parallelimport. Jeg var samtidig sur over, at FDVs manglende reaktion gjorde det umuligt for mig at bevare specialimporten, så jeg skrev til ham, at jeg ville genoptage parallelimporten, hvis jeg ikke fik noget svar.

Hvorfor ventede han til den 11. oktober 2005, og hvorfor svarede han ikke bare mig?

Mit bud på et svar:

Johan Schlüter (og hans medarbejdere i FDV) var sikkert irriteret over, at jeg havde kendskab til låne/leje-direktivet og også kendte kommissær Mario Montis tale om import af DVD-plader fra USA. Jeg stod i vejen for deres planer med mit ønske om at få disse misforhold undersøgt via min retssag mod kulturministeriet. Det var retssagens formål at få de ting undersøgt.

Niels Bo Jørgensen ventede med vilje i en årrække, sikkert både for at få domstolene til først at anerkende fortolkning 2 som praksis og for at fremsætte et astronomisk, ødelæggende erstatningskrav mod mig, efter at jeg havde importeret film i god tro igennem længere tid.

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

LASERDISKEN ApS

Reg. nr. ApS-256.469 - SE-nr. 21 73 05 99

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - e-mail: mail@laserdisken.dk

Laserdisken ApS til FDV v/advokat Niels Bo Jørgensen, 9. februar 2003

3.3 Hvorfor anlagde FDV v/Niels Bo Jørgensen sagen mod Laserdisken ApS?

I rekvisitionen til fogedretten anførte indstævnte, at jeg bærer ansvaret for, at driften fremstår som drevet i selskabsform (**Appendix B, side 19**), men FDVs egen dokumentation (**Appendix B, side 11**) afviser, at det er tilfældet? Så hvorfor anlagde indstævnte så sagen mod selskabet?

Mit bud på et svar:

Da jeg skrev til FDVs advokater og medlemmer i foråret 2003, var det Laserdisken ApS, der stod for driften af butikkerne, og derfor benyttede jeg naturligvis selskabets brevpapir.

Niels Bo Jørgensen vidste, at jeg agtede at genoptage parallelimporten, hvis jeg ikke fik svar, men han lagde blot brevet i skuffen - og ventede. Da han havde ventet i 2 år og 242 dage fandt han brevet frem igen og kiggede på det, da han skrev rekvisitionen til fogedretten. Det stort anlagte "prøvekøb" var rent proforma i et i øvrigt veltilrettelagte angreb.

3.4 Hvorfor skulle fogedforretningen være uvarslet?

Min åbenhed om parallelimporten udelukker i sig selv, at jeg betragtede parallelimporten som noget forkert. Jeg havde selv fortalt FDVs medlemmer, hvad min reaktion ville være, hvis de meddelte, at de ville forbyde parallelimport: Jeg ville i så fald indstille den!

Hvorfor skulle FDV fremstille det som om, at jeg solgte disse film i det skjulte og ville stikke af, hvis der blev gjort indsigelse?

Mit bud på et svar:

Som forklaret på side 4 handlede hele aktionen om at få et forspring i forhold til at få retten til at håndhæve fortolkning 2. Det var vigtigt at forhindre, at jeg fik lejlighed til at komme til orde, så lovens fortolkning ville blive drøftet - og i krig er det god taktik at påføre modparten skade.

Dorete Bager er kendt for at være eftergivende overfor autoriteter, og det viste sig også, at hun havde lovet FDVs advokat Lars Segato at gennemføre fogedforretningen, inden jeg opdagede, at der var noget i gære. Hun mente, det var nok, at jeg fik lejlighed til at komme til orde i justificationssagen (se min vidneforklaring om forløbet, **ekstraktens side 509**), og hun afviste advokat Anders Hjulmands forslag om at holde et retsmøde (**ekstraktens side 482**).

På given foranledning skal jeg herved bekræfte, at jeg telefonisk blev kontaktet af retssassessor Dorethe Bager den 29. november 2005 i forbindelse med at Dorethe Bager var i en udgående fogedforretning. Jeg meddelte, at jeg sad i et bestyrelsesmøde og ikke kunne møde uden varsel i det aktuelle fogedretsmøde. Jeg foreslog Dorethe Bager, at der blev afholdt et retsmøde senere på dagen, men dette var åbenbart ikke en mulighed.

Advokat Anders Hjulmands vidneforklaring, 22. april 2013

4. Vestre Landsrets håndtering af de to kæremål

4.1 Håndteringen af kæremålet mod Laserdisken ApS (kæremål 1)

Forløbet var således:

12/12-2005: Kæreskrift for Laserdisken ApS v/advokat Per Christensen

23/12-2005: Mit uddybende kæreskrift til Vestre Landsret indeholdende

En redegørelse om de to fortolkningsmuligheder

Forhandlingerne i Folketinget incl. Johan Schlüters fortolkningsbidrag

Konkurrencekommissær Mario Montis tale *imod* et importforbud

Mine løfter og forsøg på at afklare *forbudt* parallelimport med FDVs advokater

06/03-2006: FDVs forslag om at udsætte kæremålet på EU-domstolens afgørelse

07/03-2006: Min protest mod en udsættelse af kæremålet

30/03-2006: Vestre Landsrets afvisning af mit ønske om en mundtlig forhandling

12/09-2006: EU-domstolens dom

13/09-2006: FDVs processkrift om EU-domstolens dom

14/09-2006: Vestre Landsrets kendelse

Hvorfor er denne håndtering af kæremålet problematisk?

Vestre Landsret læste kun indstævntes processkrifter, men læste hverken mine breve, processkrifter, fremlagte bilag eller de skriftlige vidneforklaringer, der var foranlediget af afvisningen af ønsket om et retsmøde. Vestre Landsret fandt aldrig ud af, hvordan det hele hang sammen.

Domstolene fæster generelt lid til indstævntes gengivelse af forløbet, også selvom det strider mod den fremlagte dokumentation. Selvom det ikke var sandheden, og selvom Torben Steffensen og Niels Bo Jørgensen vidste det, da jeg personligt havde forsikret dem begge, at jeg ikke ville slås med FDV (**bilag T1, ekstraktens side 161** og **bilag A2, ekstraktens side 168**), mens retssagen mod kulturministeriet stod på, og at jeg *derfor* respekterede medlemmernes forbud mod parallelimport jf. Johan Schlüters egen fortolkning.

I stedet for at læse mine processkrifter og på den måde at finde ud af, hvad jeg mente, lagde Vestre Landsret indstævntes *urigtige* gengivelse af min opfattelse og ageren til grund, se f.eks. Torben Steffensens justifikationsstævning nedenfor (**bilag P2, ekstraktens side 294**). Landsretten troede *fejlagtigt*, at jeg parallelimporterede i tillid til, at loven var ugyldig. Kun indstævnte fik mulighed for at kommentere EU-domstolens dom. Derfor fik landsretten ikke oplyst, at det ved EU-domstolen blev opklaret, at det er fortolkning 2, der er problemet.

Sagsøgtes opfattelse

Sagsøgte har erkendt, at han importerer film til Danmark fra blandt andet USA.

Sagsøgte er imidlertid af den opfattelse, at han er berettiget hertil, idet op-havsretslovens § 19 med sin nugældende ordlyd er indført i dansk ret med urette. Sagsøgte mener således, at det er i strid med EU-retten at forhindre import af originale film til Danmark fra USA.

JOHAN SCHLÜTER
LAW FIRM

FDVs justifikationsstævning v/Torben Steffensen, 13. december 2005

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

Advokat Henrik Karl Nielsen, der repræsenterede Laserdisken ApS i kæresagen for Vestre Landsret, har i brev af 25. september 2006 til fogedretten i Aalborg, anført, at Laserdisken ApS ikke var den juridiske person, der stod bag salget af de parallelimporterede film, idet dette i stedet var Laserdisken v/ Hans Kristian Pedersen. Advokat Niensens brev fremlægges som **bilag 5**.

I nærværende sag har rekvirenten ikke før disse oplysninger er modtaget fra Hans Kristian Pedersen været bekendt med at der var sket en overdragelse af virksomhedsaktiviteterne til Hans Kristian Pedersen personligt.

Fra side 4 og 8 i Lars Segatos rekvisitionen i nærværende sag, 5. oktober 2006

4.2 Håndteringen af kæremålet i nærværende reparationssag (kæremål 2)

Det har udviklet sig helt skævt, fordi FDVs advokater slipper af sted med at lyve om alt muligt uden risiko for at blive klandret for det. Dommerne hjælper dem alligevel med at forfølge mig. Byretten skjulte også sandheden og straffede mig, selvom jeg i “*Sagsøgtes processkrift vedr. sagsøgers skiftende holdninger*” (**ekstraktens side 418**) havde gennemgået og dokumenteret ikke mindre end 17 løgne og skiftende forklaringer.

I nærværende reparationssag løj indstævnte igen og lod retten tro, at jeg havde vildledt om ejerforholdene. I rekvisitionen til fogedretten skrev Lars Segato, at driften fremstår som drevet i selskabsform (**Appendix B, side 19**), selvom det er usandt og tilbagevist både med selvstændig dokumentation og min revisors ekspertforklaring (**Appendix B**).

I rekvisitionen (ovenfor) påstod han, at jeg først via advokat Henrik Karl Niensens brev af 25. september 2006 havde fortalt sandheden om ejerforholdet, selvom han i et brev til Retten i Aalborg i justificationssagen den 26. september 2006 (blot ni dage tidligere), havde skrevet det modsatte, at jeg havde forsøgt at inddrage spørgsmålet om formalitetsfejlen for landsretten (**bilag O3, ekstraktens side 300**). Han gentog det synspunkt i et brev til Østre Landsret den 23. maj 2007 (**Appendix B, side 18** eller **bilag I3, ekstraktens side 284**).

Med hensyn til sagsøgtes advokats bemærkninger om, at sagen ikke er rettet mod rette juridiske person, skal alene bemærkes, at dette synspunkt også var forsøgt inddraget under kæresagen for Vestre Landsret, uden at det på nogen måde blev taget til efterretning.

Fra Lars Segatos brev til Retten i Aalborg, 26. september 2006

I **Appendix B, afsnit B9** er gennemgået *begge* mine orienteringer til Vestre Landsret om formalitetsfejlen. Bilagene blev fremlagt for Vestre Landsret igen i kæremålet i reparationssagen sammen med indstævntes brev til Østre Landsret, der dokumenterer, at indstævnte brugte dette faktum som anbringende overfor Østre Landsret.

Det ses af kendelsen (næste side), at de tre dommere, Kristian Petersen, Stig Glent-Madsen og Jens Nørtved ikke desto mindre *alene* lagde til grund, at jeg ikke havde informeret om dette, og på baggrund af den løgn var det “ligegyldigt”, hvad jeg i øvrigt mente (kendelsen af 8. oktober 2007 i nærværende sag, se næste side (**ekstraktens side 365**)).

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

Hans Kristian Pedersen fik i forbindelse med fogedretsmødet afholdt den 29. november 2005 udleveret et eksemplar af forbuds- og bevissikringsrekvisitionen mod Laserdisken ApS. Han gjorde hverken på dette tidspunkt eller senere under foged-sagen opmærksom på, at selskabet havde overdraget aktiviteterne. Under landsrettens behandling af kæremålet indleverede Hans Kristian Pedersen et uddybende kæreskrift af 23. december 2005 på Laserdisken ApS' brevpapir, hvor Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen var anført som part, uden at det blev gjort gældende, at den virksomhed, som indkærede anfægtede, ikke blev drevet af anpartsselskabet, men af Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen. Først ved brev af 25. september 2006 - kort efter landsrettens afgørelse den 14. september 2006 - oplyste Hans Kristian Pedersens advokat, at virksomheden rettelig blev drevet af hans klient personligt.

Under de omstændigheder og under henvisning til de grunde, som fogedretten har anført i de påkærede kendelser, og de grunde, som landsretten har anført i kendelsen af 14. september 2006 i sagen mod Laserdisken ApS, tiltrædes det, at betingelserne for foretagelse af bevissikring og nedlæggelse af forbud over for Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen er opfyldt. Det bemærkes, at det, Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen har anført under dette kæremål, ikke kan føre til andet resultat.

Vestre Landsrets kendelse i kæremålet i nærværende sag, 8. oktober 2007

“Partners in crime”

Det ses umiddelbart, at Vestre Landsret har lagt en løgn til grund, og det er altid problematisk, når dommere lyver for at hjælpe en part med at forfølge en konkurrent. I “*J'accuse...!*” har jeg forklaret de mekanismer, som efter al sandsynlighed er trådt i kraft.

Oprindeligt var det ikke dommernes hensigt at lyve, men det gav bagslag at tro så meget på FDVs advokater, at de ikke fandt det nødvendigt at læse mine indlæg også. Dermed stod landsretten nu i et dilemma: Skulle de rette fejlen eller følge indstævntes løgne én gang til?

Dommerne i byretten valgte åbenbart at gå planken ud. De prøver at skjule sandheden ved at forfølge mig med flere og flere løgne og manipulationer. Løgner vokser sig kun større. De tre dommere burde have afgjort sagen i henhold til loven og sagt til indstævnte: “*Når I ikke kan finde ud af at angive den rigtige rekvisitus, når I beder om en uvarslet bevissikring, må I starte forfra og anlægge en almindelig retssag.*”

Hvis min teori ikke er rigtig, efterlader det spørgsmålet: Hvorfor mener dommerne, at det er så alvorlig en forbrydelse at sælge film, som FDVs medlemmer *ikke* har udgivet, at den vil tilsidesætte retsplejelovens regler vedrørende FDVs formalitetsfejl, mens man kan gå fri, hvis man har stukket en anden person ned (**bilag G6, ekstraktens side 668**)?

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

Landsrettens provokerende ikke-begrundelser

I "*J'accuse...!*" vil jeg behandle problemet med domstolenes ikke-begrundelser i stil med "*det, Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen har anført under dette kæremål, kan ikke føre til andet resultat*". Sådanne vendinger dækker generelt over, at retten *intet* har undersøgt. Jeg kan nævne et par ting, som kan føre til et andet resultat.

F.eks. lagde Dorete Bager til grund, at salget af "*101 Dalmatians II*" dokumenterede, at "forbudt-programmet" *ikke* virkede. Derfor forlangte hun en anden fremgangsmåde, og da jeg nægtede at følge den, nedlagde hun forbud. Dette er uddybet i afsnit 7.1.

Da dokumentation for salget blev fremlagt på selve retsmødet, kunne jeg ikke forklare, hvad der var sket, men det gjorde jeg dagen efter. Som Dorete Bager forklarede i byretten (**se dommens side 38**), tog hun ikke hensyn til forklaringen. Det viste sig, at episoden *tværtimod* dokumenterede "forbudt-programmets" effektive virkning. Se **Appendix D** for hele historien. Det vidste Dorete Bager ikke, men det blev fremlagt for landsretten, som altså havde det stik modsatte faktuelle grundlag at træffe afgørelse på. Hvis det ikke var nok, havde indstævnte kastet håndklædet i ringen med en proceserklæring i kæreduplikken (**ekstraktens side 361**).

Advokat Henrik Karl Nielsen henviste også til afgørelsen på spørgsmålet om, hvorvidt jeg var omfattet af retssagen mod Laserdisken ApS. Det erindres, at nærværende sag startede ved fogedretten for at få fastslået, at jeg var omfattet af retssagen mod selskabet (**Appendix B**), men det blev afklaret i justifikationssagen mod Laserdisken ApS og var afgjort, da landsretten behandlede kæremålet. Modsat de tre dommere (som reelt ikke undersøgte noget som helst) vil jeg mene, at det gjorde en forskel, for det var nu afgjort, at der ikke var noget retsgrundlag.

Min advokat henviste også til 4 ugers tidsfristen i retsplejelovens § 653 c. Der var gået over et år! Jeg kan supplere med Grundlovens § 72. En bevissikring kan alene ske *efter* en retskendelse. Menneskeretskonventionens artikel 8 indeholder en lignende bestemmelse.

Bevissikring

Da det er kærendes regnskaber, der blev bevissikret under ransagningen den 29. november 2005, kan bevissikringen for så vidt angår kærendes regnskaber ikke påstås at være gennemført mod andre end kærende. Kærende - og kun kærende - var i besiddelse af kærendes regnskaber.

Det ligger efter tilkendegivelse fra Retten i Aalborg og proceserklæring fra de indstævnte fast, at kærende ikke er omfattet af den justifikationssag, der er anlagt mod Laserdisken ApS.

De fogedretlige skridt, der blev gennemført overfor kærendes virksomhed den 29. november 2005, er således ikke fulgt op med et rettidigt sagsanlæg mod kærende, jf. retsplejelovens § 653c. Det er dette faktum, som landsretten skal vurdere i nærværende sag.

Nærværende bevissikringssag vedrører ikke spørgsmålet om, hvorvidt kærende har krænket de indkæredes rettigheder, men om de indkærede har fulgt retsplejelovens regler vedrørende bevissikring.

Fogedforbuddet

Der henvises til de indkæredes proceserklæring i duplikkens side 8:

"Det bestrides ikke, at der ikke er fremlagt dokumentation for at kærende i perioden fra den 29. november 2005 og frem til indlevering af forbudsrequisition den 5. oktober 2006 har foretaget fornyet parallelimport af titler, hvortil indkæredes medlemmer har rettighederne."

Laserdiskens afsluttende processkrift v/Henrik Karl Nielsen, 12. september 2007

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

Medtagelse af en regel om oplysningspligt vil imidlertid efter udvalgets opfattelse rejse det problem, at man ved at opfylde oplysningspligten vil kunne udsætte sig selv for strafforfølgning.

Efter retsplejelovens § 752 har en sigtet i en offentlig straffesag ikke pligt til at udtale sig, og vedkommende skal gøres bekendt hermed. I tilslutning hertil antages, at bestemmelser i særlovgivningen om oplysningspligt ikke kan eller ikke bør anvendes, når sigtelse er rejst, eller der er grundlag herfor. Endvidere kan den, der efter artikel 6 i den europæiske menneskerettighedskonvention anses for »anklaget«, i henhold til Menneskerettighedsdomstolens praksis ikke pålægges oplysningspligt.

Efter en samlet vurdering har udvalget fundet, at en regel om oplysningspligt ville rejse sådanne problemer i relation til at udsætte sig selv for straf, at en sådan regel ikke bør medtages. Udvalget har herved også lagt vægt på, at mistænkte, mod hvem der foretages ransagning, jf. retsplejelovens § 794, ikke har oplysningspligt.

Bemærkningerne til lovforslaget om bevissikring, 4. oktober 2000

Problemet i forhold til Menneskeretskonventionen og oplysningspligten

Jeg mente ikke, at jeg har gjort noget forkert, og jeg havde selvfølgelig påvist fejlen, hvis jeg havde fået mulighed for at få kendskab til den, men sagen afslørede et beskæmmende problem: Dommernes forhold til Menneskeretskonventionen og retsplejeloven om oplysningspligt.

Det er betegnende for domstolenes partiskhed, at jeg - den eneste, som *ikke* vidste, at indstævnte havde anlagt sagen mod Laserdisken ApS - skal bebrejdes, at jeg ikke rettede deres fejl, efter at de var gået langt for at forhindre, at jeg fik noget at vide, før det var besluttet at gennemføre fogedforretningen. Selvfølgelig burde Dorete Bager have holdt et retsmøde eller selv have kontrolleret den fremlagte dokumentation.

Den påståede forvirring om rekvisitus og retsplejelovens § 339

Det klæder heller ikke landsretten i denne reparations sag efter formalitetsfejlen at lade som om, at jeg har forvirret retten i den første sag ved at angive mig selv som sagens part, da jeg sendte mine supplerende bemærkninger til landsretten.

Ja, det var formelt set forkert af mig at angive mig selv, men jeg var netop forvirret over, at indstævnte anlagde sagen mod selskabet, når fogedforretningen var gennemført mod mig. Jeg havde så lidt tid til at svare, at jeg ikke nåede at drøfte formalitetsfejlen med min revisor og min advokat, *før* jeg skulle sende de uddybende bemærkninger til landsretten.

Brugen af selskabets brevpapir kan der ikke indvendes noget imod, da sagen netop var anlagt mod selskabet. Og landsretten fik altså den rigtige forklaring efterfølgende - to gange.

Det kan undre, hvorfor landsretten ikke i den første sag gav udtryk for, at den var forvirret over, at jeg havde angivet mig selv som part. Hvorfor først bringe det op i reparations sagen? Det var altså landsretten, der fandt det unødvendigt at holde et retsmøde, hvor den kunne have spurgt, hvad jeg mente. Jeg ville hjertens gerne forklare mig på et mundtligt retsmøde.

Retsplejelovens § 339 giver retten mulighed for at stille spørgsmål til parterne, hvis der er noget, retten finder uklart. På intet tidspunkt gjorde de tre dommere i sagen mod selskabet brug af den mulighed for at få afklaret, hvad jeg mente med at angive mig selv som part.

Hvordan ville en upartisk domstol have håndteret sagen?

En upartisk domstol ville iagttage de faktiske omstændigheder og lovgivningen og dømme i overensstemmelse dermed. En upartisk domstol ville have læst mine skriftlige indlæg også!

5. Vestre Landsrets direkte løgne

5.1 At jeg ikke informerede korrekt om ejerforholdene og formalitetsfejlen

Nærværende retssag er en justifikationssag af den fogedsag, der blev anlagt med det angivne formål at fjerne tvivlen om, at jeg var omfattet af sagen mod Laserdisken ApS. Den tvivl blev fjernet med indstævntes proceserklæring den 28. marts 2007 (**Appendix B, side 21**).

Sagen blev ikke afsluttet, fordi landsretten i kæremålet lagde til grund, at jeg havde vildledt om ejerforholdene. Det var den *eneste* faktiske omstændighed, retten bedømte, idet *samtliche* mine anbringender *igen* blev ignoreret lige som sagens øvrige omstændigheder, men så meget værre er det, at grundlaget for kendelsen er direkte usandt.

De faktiske omstændigheder er omhyggeligt gennemgået i **Appendix B**.

5.2 At EU-domstolen har taget stilling til de to fortolkningsmuligheder

Jeg fulgte behandlingen af låne/leje-direktivet tæt (se "*J'accuse...!*"), og jeg vidste derfor, at Peter Schønnings påstand om, at regional konsumtion blev indført med infosoc-direktivet, var usand. Jeg kendte også Mario Montis tale (**Appendix A, side 5**), og jeg kendte Peter Schønning som en utroværdig person (se "*J'accuse...!*"). Jeg betvivlede grundlaget for den nye lov, og jeg angreb med en påstand, kammeradvokaten accepterede, med det formål at få sagen til EU-domstolen. Her blev det klart, at problemet i virkeligheden var lovens *fortolkning* (**Appendix A**).

Jeg har lagt mærke til, at Vestre Landsret i 10 år har ignoreret alt, der vedrører tvisten om fortolkning, selv i retssagen mod kulturministeriet om fortolkning! Det fremgår ikke af én eneste retsbog for Vestre Landsret, at der findes mere end én fortolkning, endsige at der siden Johan Schlüters og Peter Schønnings kovending er opstået uenighed om *netop* fortolkningen.

Kan Vestre Landsret have afvist den anden retssag mod kulturministeriet, fordi den ikke ville ændre den nuværende praksis, som koster danske forbrugere milliarder til fordel for Johan Schlüters og Peter Schønnings internationale klienter? Jeg testede landsretten ved at tage påstanden med i nærværende sag, hvor den *burde* behandles på samme måde som i sagen mod kulturministeriet, hvor den fik en seriøs behandling af byrettens Ole Højer. På baggrund af to processkrifter specifikt om fortolkningsforskellene og sammenhængen med den første retssag afsagde han en kendelse (**Appendix A, side 15**), der fordrer, at EU-domstolen afgør tvisten.

John Lundum har uret. Sag C-479/04 vedrører *ikke* forståelsen af regional konsumtion. Jeg opfatter kendelsen sådan, at han hellere vil tage EU-retten i egen hånd end risikere at ændre den praksis, som Johan Schlüter og Peter Schønning har manipuleret sig til. Det er et vigtigt spørgsmål for Danmark, og jeg vil om nødvendigt forfølge det via "*J'accuse...!*", dvs. jeg tager spørgsmålet op med EU-kommissionen og Folketinget i fuld offentlighed.

EU-domstolen har den 12. september 2006 i sag C-479/04 afsagt dom vedrørende en præjudiciel forelæggende under en retssag mellem Laserdisken ApS og Kulturministeriet. Afgørelsen angik forståelsen af det EU-direktiv, der ligger til grund for ophavsretslovens § 19. Der er på denne baggrund ikke en tvivl om forståelsen af ophavsretslovens § 19 og dennes forhold til de EU-retlige regler, som nødvendiggør en forelæggelse for EU-Domstolen.

Landsdommer John Lundums kendelse i nærværende sag, 30. juni 2014

6. Hvad Vestre Landsret tilsyneladende ikke vil se i øjnene

Det er befriende, når afgørelser er så tydeligt usande som den i kæremålet og John Lundums i forberedelsen, men det normale er, at retten skriver noget i retning af “*det, som appellanten har anført, kan ikke føre til andet resultat*”, når den ikke tør se sandheden i øjnene, som f.eks.:

6.1 Lovens to fortolkningsmuligheder og FDVs kovending herom

Allerede i det uddybende kæreskrift den 23. december 2005 (**bilag R2, ekstraktens side 243**) redegjorde jeg for de to fortolkningsmuligheder og Johan Schlüters fortolkningsbidrag under drøftelserne i Folketinget. Det har været mit tilbagevendende anbringende, at jeg har handlet i overensstemmelse med Johan Schlüters *egen* fortolkning på vegne af indstævnte. Det er let nok at se forskel (**Appendix A**). Det er faktisk *udelukkende* dommere, der *ikke* kan det.

6.2 Konkurrencekommissær Mario Montis tale

Der er en tydelig modsætning mellem fortolkning 2 og konkurrencekommissær Mario Montis bekymring over, at EU-borgerne forhindres i adgang til amerikanske DVD-plader. Hans tale giver ingen mening, hvis EU vil forbyde EU-borgerne at købe amerikanske DVD-plader, sådan som indstævnte påstår. Mario Monti ville i så fald have besvaret klagerne med: “*Det må I finde Jer i, for EU har bestemt, at I ikke skal have adgang til disse DVD-plader fra USA.*”

Det ville være befriende, hvis dommerne sagde: “*Konkurrencekommissær Mario Monti er en idiot, som ikke kender noget til EU-ret*”. Men det gør de ikke. De ignorerer ham blot.

6.3 Mit løfte til FDVs medlemmer sammenholdt med forbudt-programmet

Det ville også være befriende, hvis dommerne sagde til vidnerne Peter Risby Hansen, Henrik Karl Nielsen, David Bjerre og Morten Madsen, at de var fulde af løgn og uddelte bøder til dem i stedet for at lade som om, at vi *ikke* har truffet de nødvendige foranstaltninger til at holde de løfter, jeg gav til FDVs medlemmer (**Appendix B, side 4**).

Trods udførlige skriftlige vidneforklaringer i begge kæremål har landsretten ikke nævnt disse foranstaltninger med ét eneste ord. Den lader som om, at vi ikke har gjort noget som helst.

6.4 Forskellen på tvisten om lovens gyldighed og lovens fortolkning

Man må parkere sin bil mange steder, *selvom* færdselsloven eksisterer og er gyldig, og *selvom* man ikke har fået særlig tilladelse. Alligevel må man ikke parkere *alle* steder, for man må ikke parkere, hvor det er *forbudt*. Så let det er at forstå, når det handler om at parkere sin bil!

Hvorfor er det så svært at forstå, når det handler om at importere varer fra tredjelande? Det kan kun forklares med det berygtede virus, der har ramt visse dommere, og opfordre til at læse **Appendix A, side 10-14**, indtil forskellen på de to *fortolkningsmuligheder* af det *gyldige* EU-retlige begreb “regional konsumtion” er helt klar.

6.5 Torben Steffensens og Niels Bo Jørgensens planlagte angreb

Hvad kan man konkludere af det faktum, at det lige præcis er Niels Bo Jørgensen og Torben Steffensen, der står bag hhv. fagedrekvisition (**ekstraktens side 221**) og justifikationsstævning (**ekstraktens side 289**) og endda bad om en *uvarslet* fagedforretning, når mine drøftelser om den fuldstændigt *åbne* parallelimport var præcis med de to? Hvorfor overvejer retten ikke, hvorfor Torben Steffensen *ikke* som lovet meddelte, hvis andre end SF Film og Scanbox ville forbyde parallelimport (**ekstraktens side 164**), og hvorfor Niels Bo Jørgensen forholdt sig passiv i næsten 3 år, efter at jeg selv havde fortalt ham, at jeg ville genoptage parallelimporten?

7. Byrettens manipulationer

7.1 Fogedforbuddet

Fogedrettens manipulationer jf. fogedrettens kendelse (bilag A4, ekstraktens side 349)

Som sagens bilag F er fremlagt et resposum udarbejdet af rekvirenternes advokat den 29. oktober 2002 vedrørende blandt andet gennemførelse af Infosoc-direktivets artikel 4, hvorefter parallelimport af værker fra lande udenfor EØS ikke må finde sted uden samtykke fra enerettighedshaveren i importlandet.

Det er fogedrettens opfattelse, at rekviritus kun ved at rette henvendelse til udbyderne og dér erfare, hvorvidt rettigheder er overdraget med sikkerhed kan rette henvendelse til rettighedshaverne i hver enkelt tilfælde for at opnå det krævede samtykke til parallelimport.

Ved rekviriti forklaring og det fremlagte materiale lægges til grund, at han ikke ønsker at følge en sådan fremgangsmåde og derfor gentagne gange vil kunne krænke rettighedshavernes ret. At dette allerede er sket bestyrkes af forklaringer afgivet under den tidligere forbudssag mod Laserdisken ApS og af rekvirenternes prøve køb den 7. december 2006.

Fogedretten finder herefter betingelserne i retsplejelovens § 642 nr. 1 og 2 godtgjort.

Fra side 4 og 8 i fogedrettens kendelse, 19. januar 2007

Fogedretten har ikke gengivet Johan Schlüters brev til Kulturudvalget (**Appendix A, side 8**), men *refereret* det og i den forbindelse *ændret* forklaringen fra fortolkning 1 til fortolkning 2. Johan Schlüter skrev til Kulturudvalget, at det "*fejlagtigt lægges til grund*", at det vil påvirke specialimporten, og han præciserede, at begrebet parallelimport "*forudsætter endelig, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen*". Han skrev *ikke*, at import kræver samtykke. Tværtimod.

Det er klart, at lovligheden af min import afhænger af lovens fortolkning. Fogedretten ændrer imidlertid Johan Schlüters fortolkning, som jeg agerede efter, for at gøre min import ulovlig. Den form for manipulation bør dommerne afholde sig fra.

Min egen forklaring er også ændret. Jeg afviste ganske rigtigt Dorete Bagers krav om at rette henvendelse til rettighedshaverne, men det skyldes, at fremgangsmåden *ikke* løser problemet med FDV. Det hænder af og til, at FDVs medlemmer erhverver rettigheder til film, der har været på markedet i udlandet i lang tid. Selvom jeg f.eks. i 2004 havde fået tilladelse til import af en film fra Hong Kong, får jeg et problem med Scanbox, hvis selskabet i 2006 erhverver retten til filmen i Danmark. Et eventuelt samtykke er intet værd, *efter* at et af FDVs medlemmer har erhvervet rettighederne. Den *eneste* metode, der løser problemet med FDV, er at registrere FDVs rettigheder. Jeg afviste Dorete Bagers løsning, fordi den *ikke* løser problemet!

Angrebet på specialimporten

Dorete Bager kunne næppe være i god tro, da hun ændrede min forklaring, for blot fem dage tidligere havde jeg redegjort for det samme problem i en kronik i Aalborg Stiftstidende (**bilag Z3, ekstraktens side 348**). I hvert fald dokumenterer kronikken, hvad der var (og er) mit synspunkt.

Kravet til mig om at indhente nyttesløse tilladelser er reelt et krav om, at jeg skal indstille specialimporten. Ved at kræve af mig, at jeg skal indhente nyttesløse tilladelser, som alligevel ikke beskytter mod parallelimport af film, som FDVs medlemmer erhverver danske rettigheder til, bringes jeg i den situation, at jeg er nødt til at indstille *al* import, hvis jeg vil undgå, at fogedretten kommer rendende i tide og utide for at kontrollere mine regnskaber. Retssagen om udlejning viste, at domstolene *ikke* anerkender udenlandske rettighedshaveres tilladelser (se "*J'accuse...*", del 3), blot FDV påstår, at de har danske rettigheder. Det er en Catch-22 situation, hvor det er umuligt at opfylde rettens krav og samtidig undgå problemer.

Byrettens manipulationer i justifikationssagen jf. dommen

Dommerne har absolut intet grundlag for at lægge til grund, at jeg *afviste* at respektere det forbud, FDVs medlemmer meddelte via Lars Segato den 29. november 2005! Det strider mod både mundtlige og skriftlige forsikringer og den faktiske adværd efter den 29. november 2005 og indstævntes proceserklæring. Parallelimporten ophørte i 2005 - *ikke* i 2007.

Danmark. Hvad nu, hvis det lykkes mig at skaffe 50.000 skriftlige tilladelser, herunder fra den koreanske filminstruktør John Woo. Jeg købte hans trilogi "Ying huang boon sik", da den i 2004 blev udgivet i Korea i en smuk samlerudgave. John Woo er siden blevet en anerkendt filminstruktør i Hollywood og hans tidligere koreanske film kan nu også sælges i Danmark. Mere end to år efter, at jeg købte den koreanske udgave, blev filmen udgivet i Danmark. Nu er min hypotetiske tilladelse fra John Woo ikke det papir værd, det er skrevet på, for den overtrumfes af den danske rettighedshaver.

De skriftlige tilladelser er altså fuldstændigt ligegyldige – det afgørende er, om der findes en dansk rettighedshaver, og FDV vil ikke fortælle, hvad de har rettigheder til. Univer-

*Fra "Et retssamfund?",
14. januar 2007*

Det bestrides ikke, at der ikke er fremlagt dokumentation for at kærrende i perioden fra den 29. november 2005 og frem til indlevering af forbudsrekvizition den 5. oktober 2006 har foretaget fornyet parallelimport af titler, hvortil indkæredes medlemmer har rettighederne.

Indstævntes proceserklæring i kæreduplikken, 10. september 2007

Hans Kristian Pedersen gjorde under fogedforretningen blandt andet gældende, at kun Scanbox Danmark og SF Film havde reageret overfor ham med et direkte forbud mod salg af film, og at han derfor anså sig berettiget til at parallelimportere film i det omfang, der ikke blev nedlagt direkte forbud herimod. Morten Dam Madsen har forklaret, at "Forbudtprogrammet" alene tog højde for de rettighedshavere, der specifikt havde sagt nej til, at deres film måtte sælges. Da Hans Kristian Pedersen således mente sig berettiget til at importere og sælge film, som de øvrige rettighedshavere, havde enerettigheder til, er det sandsynliggjort, at Hans Kristian Pedersen ville foretage de handlinger, der søgtes forbudt, ligesom formålet ville forspildes, hvis FDV var henvist til at gøre sin ret gældende ved almindelig rettergang.

Fra side 49 i byrettens dom, 15. juli 2007

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

7.2 Tilbagelevering af regnskaberne

Jeg blev nødt til at nedlægge to modstande vedrørende bevissikringen og beslaglæggelsen som selvstændige påstande, fordi FDV pludselig gjorde gældende, at de ikke skulle efterprøves.

Byrettens bemærkninger til de to påstande er det mest absurde, jeg endnu har oplevet. Dommen om påstanden vedrørende bevissikringen og anmodningen om at få tilbageleveret mine regnskaber (altså den anmodning, der startede nærværende retssag), er delt i 3 led.

Påstandens første led: Bevissikringens lovlighed

Byretten blander ubegrundet FDVs sag mod anpartsselskabet ind i sagen. Det bemærkes (igen), at nærværende retssag er foranlediget af advokat HenriK Karl Nielsens anmodning til fogedretten den 25. september 2006 (**Appendix B, side 19**). Henvendelsen vedrører - som det klart fremgår både af anmodningen og processkriftet for landsretten i kæremålet (side 10, ovenfor) - mine regnskaber, og er begrundet i, at kendelsen fra 2005 *alene* vedrører anpartsselskabet.

Svaret på indstævntes påstand om, at jeg var omfattet af retssagen mod Laserdisken ApS var et "Nej" (**Appendix B, side 21**). Det giver derfor ingen mening at afskære mig fra at få mine regnskaber tilbage, fordi en tredje part, Laserdisken ApS, agerede procesøkonomisk i en ligegyldig og uvedkommende anden retssag.

Det antydes på en måde i dommen, at retssagen mod selskabet vedrørte mine regnskaber. Hvor får dommerne den tanke fra? For at det overhovedet kunne ske, skulle jeg have overdraget mine regnskaber til selskabet, der beviseligt har været tomt siden 2004. Hvorfor skulle jeg gøre det? Hvornår skulle det være sket? Hvad bygger dommerne den antagelse på? Det leder også til spørgsmålet: Hvad skal nærværende retssag til for, hvis mine regnskaber vedrørte selskabet?

Hans Kristian Pedersens selvstændige påstande:

Der blev den 5. marts 2008 truffet afgørelse i en justifikationssag om bevissikringen den 29. november 2005 mod Laserdisken ApS. Dommen blev anket til landsretten, der afviste anken under henvisning til, at der ikke var betalt berammelsesafgift. Dommen af 5. marts 2008 står derfor ved magt, og samme spørgsmål kan derfor ikke prøves under denne sag. Hans Kristian Pedersens påstand 1, 1. led, afvises derfor.

Retten har ved kendelse af 27. juni 2011 taget stilling til, at regnskabsmateriale sikret i forbindelse med bevissikringsforretningerne kunne anvendes i sagen. Kendelsen er endelig, idet Hans Kristian Pedersens kæremål blev afvist på grund af, at han ikke var repræsenteret ved advokat, selvom han havde pålæg herom, jf. retsplejelovens § 259, stk. 2. Der er således taget stilling til dette spørgsmål, og det kan derfor ikke prøves på ny. Hans Kristian Pedersen påstand 1, 2. led, afvises derfor også.

Hans Kristian Pedersen har under hovedforhandlingen præciseret, at det han kræver tilbageleveret i sin påstand 1, 3. led, er hans regnskaber.

FDV har anlagt sag om de krænkelse, der begrundede bevissikringen, indenfor fristen i retsplejelovens § 653c, stk. 1, og bevissikringen er ikke ophævet. Hans Kristian Pedersen har derfor ikke krav på udlevering af det bevissikrede regnskabsmateriale efter denne bestemmelse. Idet Hans Kristian Pedersen ikke i øvrigt har godtgjort, at han har krav på udlevering af materialet, frifindes FDV for denne del af påstanden.

Fra side 50-51 i byrettens dom, 15. juli 2007

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

Påstandens andet led: Betydningen af en kendelse under forberedelsen

I andet led påstår byretten, at kendelsen den 27. juni 2011 endeligt afgør spørgsmålet.

Der er tale om en grundlæggende uvidenhed om virkningen af kendelser, der træffes under en sags forberedelse.

Problemerne med afgørelsen i andet led

For det første: En nedlagt påstand afgøres ved dom - ikke ved kendelse - og den afgøres efter en domsforhandling, hvor der har været bevisførelse og procedurer af sagens parter.

Den virkelige virkning af kendelsen er, at indstævnte kunne lægge dokumenterne frem, så de kunne bedømmes i domsforhandlingen, *hvis* dommerne *her* afgjorde, at de kunne bruges. Der er tale om en afgørelse af procesøkonomisk natur. Den forberedende dommer kunne ikke på dette stadi i sagen på forhånd *afvise*, at regnskaberne kunne fremlægges, og derfor var det procesøkonomisk at lade dem blive fremlagt, så der kunne tages stilling til dem under hovedforhandlingen.

For det andet: Det er fuldstændig uden betydning for den endelige afgørelse, om jeg har appelleret en afgørelse af forberedende natur under forberedelsen.

For det tredje: Det ses af kendelsen, at dommeren ikke har foretaget en selvstændig undersøgelse og vurdering. Han har blot henvist til den *foreløbige* fogedretlige afgørelse, som det i sagens natur - det er selve formålet med en justificationssag - er hans opgave at efterprøve. Man kan ikke efterprøve en afgørelse ved at henvise til den afgørelse, der skal efterprøves! Dels hænger det ikke logisk sammen, dels er det fogedrettens natur at være *summarisk* og derfor også *foreløbig*. I det konkrete tilfælde er det jo påvist, at sagsbehandlingen i kæremålet var så summarisk, at dommerne ikke engang læste mine skriftlige indlæg.

Ingen indkaldt eller mødt.

Der fremlagdes:

- sagsøgtes processkrift af 18. maj 2011
- sagsøgers processkrift af 31. maj 2011.

Det fremgår af sagsøgerens processkrift, at sagsøgeren frafalder fremlæggelse af bilag 26, således at tvisten alene drejer sig om fremlæggelse af bilag 24-25.

Der afsagdes

Kendelse

Det lægges ved sagens afgørelse til grund, at Vestre Landsret ved kendelse af 8. oktober 2007 har bestemt, at betingelserne for bevissikring er opfyldt, samt at bilagene 24 -25 vedrører regnskabs-materiale, som er sikret under denne fogedforretning.

Bilagene 24-25 er således ikke tilvejebragt ulovligt, og retten tager derfor ikke sagsøgtes protest mod fremlæggelse af bilag 24-25 til følge, derfor

bestemmes

Sagsøgtes protest mod fremlæggelse af bilag 24-25 tages ikke følge.

Byrettens kendelse under forberedelsen, 27. juni 2011

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

Påstandens tredje led: Anvendelsen og tilbageleveringen af mine regnskaber

For det første: Fristen i min udgave af retsplejelovens § 653c, stk. 1 er 4 uger. Bevissikringen blev foretaget den 29. november 2005. Justifikationssagen blev anlagt den 5. januar 2007.

Der gik 402 dage, fra bevissikringen blev foretaget, til der blev anlagt justifikationssag. Mener retten i fuld alvor, at 402 dage er *indenfor* tidsfristen på 4 uger?

Det bemærkes, at det var samme anbringende advokat Henrik Karl Nielsen anførte i kæremålet (side 10 ovenfor). Han påpegede, at det var det faktum, landsretten skulle vurdere i kæremålet. Det ses ikke, at retten vurderede dette (side 9 ovenfor).

Har byretten taget fejl af tidspunktet for bevissikringen? Tidspunktet fremgår ellers af selve påstanden. Nærværende sag blev anlagt ved fogedretten for at inddrage mig i retssagen mod Laserdisken ApS, hvilket *ikke* lykkedes. Det er ikke bestridt, at der har været én og kun én bevissikring, der omfattede mine og anpartsselskabets regnskaber (som ejer af Laserdisken ApS opbevarede jeg dem til Skat), og den fandt sted i min butik den 29. november 2005.

At indstævnte er enig i det fremgår af indstævntes eget påstandsdokument for byretten.

Bilag 24: Lagerlister udvisende indholdet af sagsøgtes lager af film importeret fra USA, Hong Kong eller Korea på bevissikringstidspunktet den 29. november 2005

Bilag 25: Print fra cd-rom indeholdende en kopi af det hos sagsøgte den 29. november 2005 elektronisk indsamlede bevismateriale

Fra sagsøgers påstandsdokument ved byretten, 11. april 2013

For det andet: Hvad menes med bemærkningen "*bevissikringen er ikke ophævet*"?

Det er i *justifikationssagen*, at fogedrettens afgørelser skal efterprøves. Det er her i *justifikationssagen*, at retten skal afgøre, om bevissikringen skal ophæves. Det er rettens opgave i justifikationssagen at foretage en *fuld* prøvelse af, om alle regler er fulgt!

Tror retten, at kæremålet *erstatte* justifikationssagen? Folketinget er uenig og har

understreget, at justifikationssagen ikke må overflødiggøres af kære. Ifølge U.2000.1272Ø er Østre Landsret enig (**ekstraktens side 709**). Indstævnte har med henvisning til V.L. B-1499-10 anført, at bevissikringer *ikke* kan efterprøves. Kendelsen har nu ikke dette indhold (**bilag C7, ekstrakten side 721**). Der er blot tale om, at en i øvrigt korrekt gennemført bevissikring ikke nødvendigvis fordrer, at der nedlægges selvstændig påstand om, at den er gennemført korrekt. Det er en grov overfortolkning at foregive, at *ulovlige* bevissikringer *ikke* kan anfægtes.

For det tredje: Følgende fremgår af retsplejelovens § 653c: "*Har rekvisitus ikke frafaldet forfølgning, og anlægges retssag ikke rettidigt, skal fogedretten og rekvirenten efter anmodning fra rekvisitus tilbagelevere beslaglagte genstande og dokumenter, fremstillede kopier og andet bevismateriale hidrørende fra undersøgelsen, og det under undersøgelsen fremkomne kan ikke anvendes som bevis for krænkelser eller overtrædelser.*"

På den baggrund er byrettens dom volapyk! Der står ikke i retsplejeloven, at rekvisiti rettigheder kan annulleres, blot bevissikringen er gennemført helt uden en retskendelse.

Af hensyn til retsmidlets effektivitet bør appel fra rekvisitus ikke tillægges opsættende virkning, men det bør sikres, at appelsagen behandles hurtigst muligt, og det bør endvidere sikres, at appelsagen i alt væsentligt behandles på samme grundlag som i fogedretten, således at justifikationssagen ikke overflødiggøres.

Folketingstidende 1988-1989 Tillæg A

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

Til støtte for den nedlagte modpåstand 1 gøres sammenfattende gældende,

- at sagsøger har erkendt, at jeg ikke er omfattet af kendelsen mod Laserdisken ApS,
- at bevissikringen således er gennemført uden en retskendelse mod mig,
- at bevissikringen således også er gennemført i strid med Grundlovens § 72 og i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention,
- at materialet jf. konventionens artikel 6 ikke kan anvendes i en retssag mod mig, og
- at materialet tilhører mig.

Fra sagsøgtes påstandsdokument ved byretten, 22. april 2013

For det fjerde: Allerede som konsekvens af Henrik Bjørnager Nielsens tilføjelse til retsbogen den 7. marts 2007 og indstævntes accept af 28. marts 2007 (**Appendix B, side 21**) er det klart, at bevissikringen skete i strid med Grundlovens § 72. Det blev både dokumenteret og påberåbt for byretten jf. påstandsdokumentet ovenfor (**ekstraktens side 477**).

Uanset retsplejelovens bestemmelser har jeg også støttet mine rettigheder på artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention. Ifølge Peer Lorenzen, Lars Adam Rehof og Tyge Trier kan det bevissikrede materiale *naturligvis* ikke benyttes (**bilag Q6, ekstrakten side 695**).

Anvendelse af ulovlige beviser anses ikke i sig selv for stridende mod art 6. Dette gælder dog naturligvis ikke, hvor der er tale om beviser, der er tilvejebragt i strid med andre bestemmelser i EMRK, f.eks art 3 om tortur m.v eller art 8 om privatlivets fred.

Den Europæiske Menneskeretskonvention med kommentarer, 1994

Det fremgår ikke, om byretten bestrider, at den pc, der befandt sig i min butik, tilhører mig, og at materialet på pc'en tilhører mig. Jeg har i hvert fald gjort gældende, at det tilhører mig.

7.3 Beslaglæggelsen

Som følge af Vestre Landsrets kendelse af 14. september 2006 må retten lægge til grund, at opbevaringen af filmene beroede på en aftale mellem parterne og ikke en beslaglæggelse. Der er allerede derfor ikke grundlag for at pålægge FDV et erstatningsansvar overfor Hans Kristian Pedersen. FDV frifindes derfor også for Hans Kristian Pedersens påstand 2.

Fra side 51 i byrettens dom, 15. juli 2007

Der er følgende problemer med byrettens håndtering af påstanden om beslaglæggelse:

1. Byretten har ikke foretaget en selvstændig vurdering af den fremlagte dokumentation.
2. En fogedretlig kendelse er foreløbig og kan *ikke* danne grundlag for en dom.
3. Den omtalte kendelse vedrører slet ikke mig.
4. Retsbogen afslører ikke, hvad der skete, *inden* aftalen mellem parterne blev indgået.
5. Ingen af de tre dommere bag kendelsen havde mulighed for at vide, hvad der var sket.

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

Ad 1) Byretten har ikke foretaget en selvstændig vurdering af den fremlagte dokumentation

Tvisten om beslaglæggelsen er et godt argument for en retsreform, hvor elektronisk registrering af begivenhederne i form af audio/videooptagelser er obligatorisk. Jeg savner vidner. Journalist Lars Borberg blev bortvist, og Dorete Bager ville ikke vente på advokat Anders Hjulmand, der ikke kunne møde uden varsel. Jeg har instrueret medarbejderne i, at de *ikke* må lukke fogedretten ind, hvis situationen opstår igen. Jeg vil *mindst* have en politimand til stede som vidne.

Der er alligevel fremlagt dokumentation, der gør det umuligt for tænkende mennesker uden det berygtede virus at betvivle, at jeg blev forhindret i at returnere de importerede film til leverandørerne. Se **Appendix C**.

Er ordet "beslaglæggelse" ikke det korrekte juridiske ord? Det skal jeg ikke kunne sige, men hvis jeg har brugt ordet "beslaglæggelse" forkert, har jeg brugt det forkert på nøjagtig samme måde som Dorete Bager, indstævnte og advokat Per Christensen igennem hele forløbet.

Ad 2) En fogedretlig afgørelse er foreløbig og kan ikke danne grundlag for en dom

Jf. bemærkningerne på side 18 må en fogedretlig afgørelse ikke forveksles med en dom. Det er et problem, når byretten støtter sig på en fogedretlig afgørelse i en justifikations sag. Det er fogedrettens natur, at dens undersøgelser er summariske. Det er derfor, de skal efterprøves.

Ad 3) Den omtalte kendelse vedrører slet ikke mig

Retten har hevet landsretskendelsen ud af sammenhængen og støttet sig på kendelsens ordlyd, men ifølge ordlyden er der i en retssag mellem FDV og *Laserdisken ApS* indgået en aftale. Det er irrelevant i forhold til mine film, hvad en tredje part har aftalt med FDV i en anden retssag.

Ad 4) Retsbogen afslører ikke, hvad der skete, inden aftalen mellem parterne blev indgået

Selvom det tages i betragtning, at jeg på tidspunktet troede, at sagen var anlagt mod mig, eller at indstævnte troede, at *Laserdisken ApS* ejede filmene, bidrager det citerede afsnit ikke til en afklaring af, om jeg blev forhindret i at returnere filmene. Det er korrekt, at vi indgik en aftale, men det udelukker ikke, at Dorete Bager forinden havde truffet afgørelse om at "beslaglægge" filmene, men at hun ikke var i stand til det, og at vi *derfor* indgik en aftale om det praktiske.

Dorete Bagers eget vidneforklaring bekræfter dette (**dommens side 38**). Dels forklarer hun, at "*der skulle findes en praktisk løsning*". En løsning på hvad, hvis ikke det var påstand 3 om "*inddragelse af eksemplarer af filmværker*" jf. rekvisitionen? Retsbogen dokumenterer, at påstanden *ikke* er afvist. Dorete Bager forklarede også, at hun ikke reagerede på påstanden om beslaglæggelse i reparations sagen, fordi hun betragtede det som løst med den indgåede aftale. Filmene var allerede *de facto* beslaglagt. Det taler mod sund fornuft - og mine mange anmodninger til retten - at jeg *frivilligt* ville undlade at sende filmene retur, når de ikke måtte sælges.

Rent logisk hænger det kun sammen, hvis min forklaring står til troende; at hun ikke var i stand til at identificere de berørte film. Aftalen er nævnt i retsbogen, fordi den er relevant i forhold til de nedlagte påstande. Der står f.eks. ikke i retsbogen, hvad jeg fik til frokost eller til morgenmad. Det betyder ikke, at jeg sultede. Det betyder blot, at det ikke står i retsbogen, og det står nok ikke i retsbogen, fordi det ikke er irrelevant i forhold til rekvirentens påstande.

Ad 5) Ingen af de tre dommere bag kendelsen kunne vide, hvad der var sket

Ingen af de tre dommere var til stede i min butik den 29. november 2005. Da der ikke var en mundtlig forhandling, kan det også udelukkes, at de har talt med nogen, som var til stede. Det er altså udelukket, at de kan udtale sig kvalificeret om det, der skete. Også af den årsag er det fuldstændig irrelevant, hvad de tre dommere måtte mene om beslaglæggelsen.

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

7.4 FDVs erstatningskrav

Den 15. juni 2000 fik jeg af Østre Landsret tilkendt en millionerstatning af Skat, efter at Skat i en periode havde opkrævet ulovlige afgifter i forbindelse med mit salg af Laserdiscs. Det var dengang krævet af mig som sagsøger at bevise, at de erstatningsretlige betingelser var opfyldt. Indstævnte har *ikke* løftet bevisbyrden i nærværende sag. Lad mig nævne nogle betingelser:

1. Lovens fortolkning
2. Culpa
3. Tabsbegrænsningspligt
4. Tab og vederlag

Ad 1) Lovens fortolkning

Dommer Mette Langborg fortalte, at hun ville lade “*Sagsøgtes processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning*” (**ekstraktens side 443**) indgå i sagen med samme vægt som mit påstandsdokument. Jeg troede, at det betød, at hun ville iagttage problemstillingen, men det gjorde hun ikke (men hun ignorerede i øvrigt også mit påstandsdokument).

Spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning jf. fortolkningen af regional konsumtion blev undersøgt af byrettens Ole Højer (**Appendix A, side 15**), hvorefter John Lundun var med til at afvise den. Det er min principielle holdning, at når et spørgsmål er henvist til landsretten på grund af dets principielle karakter, er byretten *ikke* kompetent til at træffe afgørelse.

Mette Langborg mente, at det kunne hun godt klare, selvom jeg advarede hende mod, at hun bragte sig i en position, hvor hun som byretsdommer skulle underkende en praksis, der *de facto* er anerkendt af landsretten. Jeg stod derfor med samme problem, som jeg havde med Lilholt i spørgsmålet om FDVs udlejningsmonopol jf. “*J'accuse...!*”.

Jeg ved ikke, om det kan forklare hendes og hendes kollegers absurde afgørelser, men i hvert fald besluttede hun at droppe enhver selvstændig undersøgelse af ophavsretslovens rette fortolkning. Hun lagde *alene* til grund, at når jeg havde den holdning til henviste sager, var det berettiget, at byretten lagde sagsøgers (indstævntes) *nuværende* fortolkning til grund. Hvad blev der af princippet om, at det er sagsøger, der skal løfte bevisbyrden?

Hans Kristian Pedersen oplyste under hovedforhandlingen, at han overfor FDVs påstand i kun ville påstå afvisning og ikke frifindelse, da han ikke ønsker, at der under justificationssagen sker en egentlig prøvelse af fortolkningen af ophavsretslovens § 19. Det må derfor lægges til grund, at Hans Kristian Pedersens spredning af film importeret fra lande uden for EØS stred mod medlemmerne af FDV's ret. Betingelserne efter retsplejelovens § 642, nr. 1, - hvorefter det skal godtgøres eller sandsynliggøres, at de handlinger, der søgtes forbudt, strider mod rekvirentens ret – var derfor opfyldt ved nedlæggelse af forbuddet i januar 2007.

Fra side 48-49 i byrettens dom, 15. juli 2007

Jeg havde for byretten, som i **Appendix A**, redegjort for de to fortolkningsmuligheder og Johan Schlüters og Peter Schønnings kovendinger i spørgsmålet. Hvorfor er det ikke deres opgave at redegøre for, at de “kom til” at forklare Kulturudvalget noget forkert? Hvorfor er den fortolkning nu forkert? Peter Schønning henviser i dag til lovens ordlyd, men den er netop *ikke* ændret. Ophavsretslovens ordlyd begrunder hverken forklaringerne til Kulturudvalget eller den fortolkning, som EUs institutioner lagde til grund ved EU-domstolen under sag C-479/04.

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

Ad 2) Culpa

Til støtte for den nedlagte påstand overfor sagsøgers påstand 2 gøres gældende,

- at sagsøger har erkendt, at jeg ikke er omfattet af forbuddet mod Laserdisken ApS,
- at jeg allerede den 12. februar 2003 - *før* genoptagelse af parallelimporten - lovede de enkelte sagsøgere, at jeg ville respektere meddelte forbud, og
- at jeg har overholdt dette løfte via registreringer af sagsøgte udgivelser.

Fra sagsøgte påstandsdokument ved byretten, 22. april 2013

En afslutning på stridighederne:

Min opfattelse er som bekendt, at direktivet i dens importbegrænsende betydning er ugyldig, og at jeg *kunne* vælge at ignorere loven som ugyldig og få udsat et evt. krav om fagedforbud, indtil EF-domstolen har afgjort spørgsmålet.

Men jeg vil hellere bilægge striden med FDV, hvis vi kan blive enige om det. Jeg foreslår følgende og spørger samtidig, om det er acceptabelt for FDV.

Laserdiskens brev til FDV v/advokat Torben Steffensen, 13. december 2002

Byretten har *fjernet* al dokumentation i relation til culpa og har undladt at forholde sig til denne erstatningsretlige betingelse. Dommen er ikke alene rensset for dokumentation, der vedrører Johan Schlüters fortolkningsbidrag til Kulturudvalget (se **Appendix A, side 9**), den er også *renset* for mine løfter til Torben Steffensen (ovenfor) og Niels Bo Jørgensen (**Appendix A, side 4**). Er det culpøst i forhold til FDV at agere i henhold til deres egen advokats fortolkning?

Retten har derimod vendt Torben Steffensens brev til mig fuldstændigt på hovedet. Jeg bad *ikke* om tilladelse til parallelimport! I overensstemmelse med Johan Schlüters fortolkning spurgte jeg, hvad FDVs medlemmer ville *forbyde*, og jeg læste brevet som et svar. Forløbet fremgår af **Appendix B**. Jeg hæftede mig ved, at Torben Steffensen lovede at vende tilbage, hvis andre end SF Film og Scanbox Danmark ville *forbyde* parallelimport. Da han *ikke* vendte tilbage med besked om de øvrige medlemmers holdning, havde jeg ingen grund til at tro, at de ville *forbyde* parallelimport. Er det uagtsomt af mig at tro, at Torben Steffensen holdt sit løfte?

FDV's påstand 3

Ved advokat Torben Steffensens brev af 6. januar 2003 blev Hans Kristian Pedersen som direktør og ejer af Laserdisken ApS gjort bekendt med, at SF Film og Scanbox Danmark ikke ville give tilladelse til parallelimport, ligesom han efter indholdet af brevet burde være bekendt med, at de andre rettighedshavere ikke havde givet en sådan tilladelse, jf. ordlyden: "Så snart eller såfremt hvert enkelt af de øvrige medlemmer måtte give mig en tilbagemelding, vil du høre fra mig."

Hans Kristian Pedersen har på den baggrund handlet uagtsomt, idet der i den efterfølgende periode via først Laserdisken ApS og senere Hans Kristian Pedersen er solgt film, hvoraf 9.739 ubestridt er solgt i perioden 1. juli 2004 til 29. november 2005. Betingelserne for at kræve vederlag efter ophavsretslovens § 83, stk. 1, nr. 1, er derfor til stede.

Fra side 49-50 i byrettens dom, 15. juli 2007

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

Spørgsmål i forbindelse med byrettens vurdering af, at jeg handlede uagtsomt

Byretten lægger *fortolkning 2* til grund og lægger tillige til grund, at jeg også burde gøre det. Hvorfor? Hvorfor burde jeg vide, at fortolkning 1 ikke længere var den rigtige?

Byretten lægger på en måde til grund, at Torben Steffensen er en EU-retlig overdommer, som ikke blot kan træffe afgørelse i fortolkningsstriden på EU-domstolens vegne, men også underkende sin egen chef, som fortolkede loven på en anden måde i Folketingets Kulturudvalg.

Byretten mener, jeg har handlet uagtsomt, alene fordi jeg ikke på baggrund af det omtalte brev satte Torben Steffensen op på samme *overretlige* piedestal, som byretten tilsyneladende gør.

Ad 3) Tabsbegrænsningspligt

I dommen leder man også forgæves efter den dokumentation, der viser, at Torben Steffensen (der skrev justifikationsstævningen) og Niels Bo Jørgensen (der skrev fogedrekvisitionen) var personligt orienteret af mig om min vilje til at respektere meddelte forbud. Ddokumentationen for den betydelige indsats, jeg gjorde i forhold til FDV for at få de nødvendige oplysninger, er også fjernet fra dommen. Uanset hvem der har ret om fortolkningen, var det klart for netop de to, at jeg agerede efter fortolkning 1. Hvis de helt alvorligt ville undgå parallelimport, kunne de have sagt: "*Hans Kristian Pedersen fra Laserdisken har fået Johan Schlüters forsikringer til Kulturudvalget galt i halsen. Vi må hellere fortælle ham, at alle medlemmer af FDV forbyder parallelimport.*"

De vidste begge to, at jeg parallelimporterede, og at jeg gjorde det i overensstemmelse med Johan Schlüters eget fortolkningsbidrag til Kulturudvalget, men det ses *ikke* af dommen.

Det er bemærkelsesværdigt, at byretten lægger til grund, at *medlemmerne* var informeret om, at jeg ville fortsætte parallelimporten, medmindre de forbød det. Ikke desto mindre har retten undladt at kræve tabsbegrænsningspligten opfyldt. Hvorfor?

Retten har ved opgørelsen af erstatning dog lagt til grund, at parallelimporten ville have været *mindre*. Hvorfor lægger retten ikke til grund, at den ville være *ophørt*?

Retten har ikke kommenteret IT-medarbejder Morten Madsens "forbudt-program". Tror retten ikke, at det virker? Hvorfor ikke? Retten har heller ikke kommenteret David Bjerres registreringer eller Peter Risby Hansens anerkendelse af dem. Hvorfor lægges det til grund, at jeg har brugt så mange ressourcer til foranstaltningerne blot for at sidde og vurdere fra film til film, om jeg vil holde eller bryde løftet, og at jeg valgte at bryde løftet så mange gange, at jeg oparbejdede en erstatningspligt på 500.000 kr.? Det giver overhovedet ingen mening!

På baggrund af e-mail af 27. december 2002 fra advokat Torben Steffensen og brev af 12. februar 2003 fra Hans Kristian Pedersen til de enkelte medlemmer af FDV, må det lægges til grund, at rettighedshaverne har været bekendt med, at Hans Kristian Pedersen ville fortsætte med parallelimport af dvd film, som medlemmerne havde rettighederne til, med mindre de forbød ham det. Fogedrekvisitionen mod Laserdisken ApS blev først indgivet ca. 2½ år senere og ca. 1 år og 3 måneder efter, at selskabets drift var blevet overdraget til Hans Kristian Pedersen personligt. Retten tager ved fastsættelsen af erstatningen hensyn hertil, idet det lægges til grund, at Hans Kristian Pedersens salg af film, hvortil medlemmer af FDV havde rettighederne, ville have været væsentlig mindre, hvis rettighedshaverne blot havde svaret "ja" til Hans Kristian Pedersens brev af 12. februar 2003.

Fra side 50 i byrettens dom, 15. juli 2007

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

Til støtte for den nedlagte påstand overfor sagsøgers påstand 3 gøres gældende,

- at rettighedshaverne - hvem det end er - i forbindelse med betaling for filmene fik det ønskede vederlag, og at der ikke er grundlag for at kræve vederlag mere end én gang,
- at det ikke kan siges, at jeg har handlet culpøst overfor sagsøger, når jeg netop for at undgå strid med sagsøger agerede efter sagsøgers egen (daværende) fortolkning,
- at advokat Torben Steffensen aldrig gav besked om, at andre end SF Film og Scanbox havde meddelt, at de også ville forbyde parallelimport,
- at kun SF Film og Scanbox meddelte forbud jf. mit brev af 12. februar 2003, og
- at betingelserne om culpa og tabsbegrænsningspligt derfor ikke er opfyldt.

Fra sagsøgtes påstandsdokument ved byretten, 22. april 2013

Ad 4) Tab og vederlag

Indstævnte er registrerede *danske* anparts- og aktieselskaber. Ingen af dem har udgivet de film, jeg har parallelimporteret. Ingen af dem har dokumenteret, at de er rettighedshavere til de film, som er udgivet af helt andre selskaber.

De har blot forklaret, at de *ejes* af selskaber, som har rettighederne. Det er noget andet. Muligvis er de indstævnte selskabers *ejere* rettighedshavere, men i så fald har de jo netop fået den ønskede betaling for filmene i forbindelse med, at jeg købte dem. Betaling af vederlag én gang til vil uvægerligt føre til dobbeltbetaling.

Jeg henviser til Bent Rasmussens vidneforklaring (**ekstraktens side 480**), hvori han gør det klart, at Paramount og Universal på en eller anden måde ville tjene penge, uanset hvilke eksemplarer, der blev solgt, og derfor ville de ikke stille sig i vejen for min parallelimport.

Jeg henviser til Sandrew-Metronomes egen forklaring om, at de kun har rettigheder til deres *egne* udgivelser (**bilag Y1, ekstraktens side 166**) og nedenfor. Hvis de ikke er i position til at give tilladelse, fordi de *ikke* har rettighederne, er de i sagens natur heller ikke i position til at forbyde parallelimporten eller at kræve erstatning for parallelimporten!

De forudsatte sammenligninger og antagelser er urimelige og virkelighedsfjerne

Hvis jeg har kopieret en af SF Films udgivelser og solgt kopien, så er det rimeligt at lægge til grund, at jeg snød SF Film for et berettiget vederlag, og at jeg dømmes til at betale erstatning. Hvis jeg sælger en film, der er lovligt udgivet efter at have betalt den ønskede pris, har jeg *ikke* snydt rettighedshaveren for et vederlag (uanset hvem det er). Salg af piratkopier kan *ikke* side-stilles med salg af lovligt udgivne eksemplarer. Uanset, hvordan loven skal fortolkes, kan det ikke påstås, man taber penge ved at sælge varer, når man får den ønskede betaling.

Erstatnings- og vederlagskravet bygger også på en forudsætning om, at indstævnte ville sælge *deres* eksemplarer, hvis jeg *ikke* solgte de importerede film. Dette betvivles. De fleste danskere foretrækker film med danske tekster. Når de køber en film, der er importeret fra USA - *uden danske undertekster og med en forkert region* - er der sikkert en grund til, at de vil have netop den udgave. Hvis de ikke kan købe den ønskede udgave i Laserdisken, er det mere sandsynligt, at de køber den hos Amazon.com eller en anden internetbutik - fuldstændig lovligt - end at de køber den danske udgave, som de *ikke* ønskede at købe til at begynde med.

Alene af den grund vil det ikke være muligt for os at give tilladelse til samtykke til videresalg af produkter, hvortil vi ikke har rettigheder.

Fra Sandrew Metronomes brev til Laserdisken, 15. januar 2003

8. 5. afdelings valgmuligheder

Grundlæggende er hovedsagen meget simpel:

Kan indstævnte reparere på en bevissikring, der er gennemført uden et retsgrundlag, og anvende materialet trods retsplejelovens § 653c ved retrospektivt at indgive en rekvisition til fogedretten, *efter* at rekvisitus har anmodet om at få det bevissikrede materiale tilbageleveret?

Det er sagen i en nøddeskal.

8.1 At afslutte sagen om fogedforretningen én gang for alle

Hvis Vestre Landsret er loyal overfor det samfund, der har betroet den opgaven at håndhæve landets love, kan de næsten 10 års polemik efter fogedforretningen afsluttes én gang for alle.

I så fald vil jeg glæde mig over, at dette mareridt er overstået, og jeg vil fokusere mine kræfter på at sikre en *autoritativ* undersøgelse af regional konsumtion. Jeg vil ikke foretage mig yderligere overfor de dommere, som har haft lidt for travlt.

8.2 At hjælpe FDV (og industrien) med at udplyndre mig (og danskerne)

Hvis adfærden i kæremålene og i byretten *ikke* er en fejl, men udtryk for en særlig loyalitet over for Johan Schlüter og Peter Schönning og deres internationale klienter, vil retten formentlig afsige dom i retning af: "*Af de grunde, som er anført af byretten, stadfæstes dommen*".

Det vil blive opfattet som en krigserklæring, og jeg vil i "*J'accuse...!*" dokumentere og beskrive forløbet som grundlag for en politianmeldelse efter straffelovens § 155, en klage til Den Europæiske Menneskeretsdomstol og en anmodning til Justitsministeren via Folketinget om tilladelse til at anlægge en civil erstatningssag ved en *uafhængig* domstol; dvs. en domstol, der *ikke* beklædes af loyale kolleger.

Påstandene vil omfatte Dorete Bager, de tre dommere i Vestre Landsrets første kæremål, de tre dommere i Vestre Landsrets andet kæremål, byrettens dommere i justificationssagen, John Lundum og naturligvis de tre dommere i nærværende ankesag.

Spørgsmålet om fortolkningen af regional konsumtion jf. ophavsretslovens § 19

Mit er min mission at få indført en lovlig praksis i spørgsmålet om konsumtion, dvs. mit mål er at få spørgsmålet forelagt for EU-domstolen jf. Ole Højers kendelse.

Enten finder landsretten en løsning, eller også går vejen dertil via en klage til EU-kommissionen over Vestre Landsrets afvisning af min retlige interesse. Afvisningen som åbenlys grundløs. Retten har eller ikke forsøgt at begrunde, hvordan man kan have en retlig interesse i en lovs gyldighed uden at have en retlig interesse i samme lovs fortolkning!

Vestre Landsret handler i strid med EU-domstolens forsøg på at inddrage borgerne i det fællesskabsretlige arbejde jf. sag 26/62, dom af 5. februar 1963 (**materialesamlingens side 10**). Jeg ser også landsrettens opfattelse af, at kulturministeriet *ikke* er ansvarlig for korrekt gennemførelse af de EU-retlige ophavsretsregler, er i åbenlys uoverensstemmelse med EU-traktaten.

Det er formålet med "*J'accuse...!*" at få ændret Vestre Landsrets afvisningsdom, der må være udtryk for, at jeg ikke blev taget alvorligt, eller det var en tjeneste til Peter Schönning.

Vestre Landsret bøjede sig for Peter Schönings pres, der er baseret på den gennemgående løgn, at der er tale om en identisk sag om gyldigheden af "regional konsumtion". Det ses af rettens bemærkninger: "*Spørgsmålet om, hvorvidt ophavsrettighederne til et værk er konsumeret...*"

Det var der *enighed* om fra starten jf. næste side! Jeg spørger derfor retspræsidenten, om det er muligt at revurdere afgørelsen og lade sagen genoptage?

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

Manipulationen i retssagen mod kulturministeriet om ophavsretslovens fortolkning

“International konsumtion” og “regional konsumtion”:

Tvisten vedrører forståelsen af begrebet “regional konsumtion” af spredningsretten. Der er enighed om, at der ved infoc-direktivets gennemførelse skete en overgang fra princippet om international konsumtion af spredningsretten til regional konsumtion af spredningsretten.

Der er enighed om, at international konsumtion af spredningsretten medfører, at et eksemplar af et værk, der er bragt på markedet af ophavsmanden eller med dennes samtykke kan spredes videre, uanset hvor i verden, eksemplaret er bragt på markedet. Det medfører, at ophavsmanden ikke kan forbyde spredning af eksemplarerne, idet et forbud ikke har retskraft.

Der er også enighed om, at regional konsumtion medfører, at spredningsretten ikke udtømmes for eksemplarer, der af ophavsmanden er bragt på markedet udenfor EØS-området.

Tvistens indhold - fortolkningen af “regional konsumtion”

Der er uenighed om, hvorvidt gennemførelsen af regional konsumtion giver ophavsmænd i Danmark en særlig eneret til at forbyde spredning af eksemplarer, der er bragt på markedet i tredjelande, fordi konsekvensen af regional konsumtion er, at et forbud i modsætning til tidligere får retskraft (sagsøgers opfattelse, fremover kaldet fortolkning 1), eller om regional konsumtion pålægger ophavsmænd i tredjelande en pligt til at give særlig tilladelse for at få adgang til det danske marked (sagsøgtets opfattelse, fremover kaldet fortolkning 2).

Fortolkning 1: Spredningsretten er en særlig RET til at FORBYDE videresalg.

Fortolkning 2: Spredningsretten er en særlig PLIGT til at TILLADE videresalg.

Side 2 i Laserdiskens stævning mod kulturministeriet, 20. marts 2007

Denne sag handler om, hvornår eneretten til at råde over et værkseksemplar konsumeres. Dette spørgsmål var også temaet i den tidligere sag. Sagsøger har ganske

Kammeradvokatens påstandsdokument for Vestre Landsret, 18. august 2008

Sagen handler IKKE om, hvornår eneretten til at råde over et værkseksemplar konsumeres. Jeg anerkender regional konsumtion i den fortolkning, som lå til grund for EF-domstolens afgørelse i sag C-479/04. Jeg drager ikke gyldigheden af infoc-direktivet i tvivl. Det fremgår klart af byrettens henvisningskendelse, at sagen handler om ophavsretslovens fortolkning. Det fremgår klart også af kammeradvokatens processkrift, at den danske ophavsretslovs § 19, stk. 1 ikke var genstand for EF-domstolens undersøgelse.

Hovedsagen handler om, hvad regional konsumtion betyder.

Laserdiskens brev til Vestre Landsret, 19. august 2008

Spørgsmålet om, hvorvidt ophavsrettighederne til et værk er konsumeret, herunder inden for EØS-området, vil imidlertid ikke kunne blive anledning til en konkret tvist mellem sagsø-

Landsrettens bemærkninger (side 13 i dommen), 7. oktober 2008

9. Sammenfattende anbringender

Til støtte for den nedlagte påstand 1 overfor indstævntes påstand om forbud gøres gældende,

- at jeg allerede den 12. februar 2003 - før genoptagelse af parallelimporten - lovede de enkelte medlemmer af FDV, at jeg ville respektere meddelte forbud,
- at jeg har overholdt dette løfte via registreringer af deres udgivelser,
- at jeg indstillede parallelimport vedr. alle medlemmer den 29. november 2005, og
- at der ikke kan nedlægges forbud mod aktiviteter, der allerede er ophørt.

Til støtte for den nedlagte påstand 2 om bevissikring gøres gældende,

- at bevissikringen er gennemført uden en retskendelse mod mig,
- at bevissikringen således er gennemført i strid med Grundlovens § 72 og artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention, og at materialet jf. konventionens artikel 6 ikke kan anvendes i en retssag mod mig, samt
- at der gik 402 dage fra materialet blev bevissikret, til der blev anlagt retssag, hvorfor det bevissikrede materiale analogt til retsplejelovens § 653c efter min anmodning skal tilbageleveres til mig, og at materialet ikke kan anvendes i en retssag mod mig, og at jeg ikke skal stilles ringere, selvom bevissikringen skete helt uden en retskendelse, og
- at materialet tilhører mig.

Til støtte for den nedlagte påstand 3 om beslaglæggelsen gøres gældende,

- at værditabet er opstået som følge af indstævntes påstande om beslaglæggelse,
- at der ikke var et retsgrundlag for at forhindre mig i at returnere filmene, og
- at værditabet er opgjort til det beløb, jeg ville have modtaget, hvis ikke jeg var blevet forhindret i at sende filmene retur i 2005 (**bilag Y4, ekstraktens side 562**).

Til støtte for den nedlagte påstand overfor indstævntes erstatningspåstand gøres gældende,

- at harmoniseringsdirektiverne incl. låne/leje-direktivet og infosoc-direktivet med den påberåbte spredningsret har til formål at sikre et område uden indre grænser, hvorfor det er udelukket, at lokale rettighedshavere i en national stat kan kræve forrang frem for ligeberettigede rettighedshavere (licenstagere) i andre medlemsstater,
- at indstævnte ikke er rettighedshavere til de importerede film (som andre har udgivet), men blot er danske selskaber, der har erhvervet licens til at udgive danske udgaver,
- at rettighedshaverne - hvem det end er - i forbindelse med betaling for filmene fik det ønskede vederlag, hvorfor der ikke er grundlag for at kræve vederlag *igen*,
- at indstævnte ikke er *ophavsmænd* jf. EUs direktiver og ophavsretsloven,
- at Torben Steffensen og Niels Bo Jørgensen jf. side 13 (afsnit 6.5) med fuldt overlæg har konstrueret denne tvist med henblik på at berige sig selv eller sine klienter,
- at det ikke kan siges, at jeg har handlet culpøst overfor indstævnte, når jeg netop for at undgå strid med indstævnte agerede efter deres egen (daværende) fortolkning,
- at kun SF Film og Scanbox meddelte forbud jf. mit brev af 12. februar 2003, og at jeg ikke af Torben Steffensen (som lovet) har fået besked vedrørende andre medlemmer,
- at betingelserne vedrørende culpa og tabsbegrænsningspligt derfor ikke er opfyldt,
- at indstævnte ikke har dokumenteret at have lidt et tab som følge af mit salg, dels da der ikke er fremlagt *lovlig* dokumentation for salget, og dels, at det ikke er godtgjort, at kunderne som alternativ til mine film ville have købt indstævntes udgivelser, og
- at det slet ikke er afgjort, om parallelimporten under omstændighederne var ulovlig.

LASERDISKEN - PÅSTANDSDOKUMENT

Til støtte for den subsidiære påstand gøres gældende,

- at der er tale om en ankesag, hvis afgørelse ifølge retsplejeloven ikke kan appelleres,
- at medhold til indstævnte bl. a. er betinget af, at fortolkning 2 af det EU-retlige begreb "regional konsumtion" er korrekt,
- at kun EU-domstolen har kompetence til at afgøre dette, og
- at Vestre Landsret derfor er pligtig at indbringe sagen for EU-domstolen.

Påstanden er nedlagt, så jeg som del af "J'accuse...!"-projektet kan indbringe spørgsmålet om Vestre Landsrets manglende opfyldelse af sine forpligtelser for EU-kommissionen. Der er flere muligheder for frifindelse for indstævntes påstand, hvorfor påstanden om en forelæggelse kun er subsidiær. Hvis landsretten skulle finde på at stadfæste byrettens erstatning, vil jeg ikke have nogen anden mulighed end at forfølge spørgsmålet om forelæggelsespligt separat.

Afsluttende bemærkninger

Ansvar for formalitetsfejlen ligger hos indstævnte, der var orienteret jf. alle love på området, så det via navn og CVR-nummer i forbindelse med prøveköbet var *udelukket*, at der kunne stå et selskab bag. At fejlen ikke blev opdaget under fogedforretningen, skyldes først ønsket om at undgå varsling af rekvisitus og derefter modstanden mod, at der blev holdt et retsmøde.

Det er dokumenteret, at jeg gjorde retten og indstævnte opmærksom på fejlen, så snart jeg opdagede den, men indstævnte reagerede først, da advokat Henrik Karl Nielsen bad om at få det bevissikrede materiale tilbageleveret. Jeg er ikke årsag til indstævntes mange fejl.

Det er halsløs gerning at gå til fogedretten for at afklare en tvivl om, hvem der er med i en anlagt retssag. Fogedretten er *ikke* rette forum til det. Retssagen mistede sin berettigelse senest efter byrettens tilkendegivelse den 7. marts 2007 (**ekstraktens side 307**) og indstævntes efterfølgende proceserklæring den 28. marts 2007 (**ekstraktens side 308**).

Jeg har ikke på nogen måde haft interesse i, at dette mareridt skulle holdes i live. Når sagen har taget så lang tid, skyldes det indstævntes formalitetsfejl, løgne og kovendinger og *måske* domstolens tillid til indstævnte, hvilket jeg ikke kan lastes for. Jeg gennemgik mine hovedanbringender allerede i det uddybende processkrift til Vestre Landsret den 23. december 2005 og kan ikke lastes for, at Vestre Landsret og Retten i Aalborg konsekvent har undladt at forholde sig til dem. Domstolene har *stadig* ikke forholdt sig til dem!

Sagsøgte omkostninger til advokat og retsafgifter

Omkostninger til advokat og retsafgifter er opgjort til i alt 1.097.024,93 kr.

Heraf udgør moms 211.156,25 kr.

Specifikation er vedlagt separat. Sagsøgte er momsregistreret.

Aalborg, den 9. november 2015

Hans Kristian Pedersen